

அரசியல் சிந்தனை
நூல்வரிசை

**பதின்மூன்றாவது திருத்தம் !
அரசியல் தீர்வின்
ஆரம்பம் புள்ளியா?**

சி.அ.யோதிலிங்கம்

வெளியீடு

சமூக விஞ்ஞான

ஆய்வு கையம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

முன்னுரை

சமூக விஞ்ஞான ஆய்வுமையம் மாதம் தோறும் வெளியிடும் அரசியல் சிந்தனை நூல் வரிசையில் 29வது நூலாக சி.அ.யோதிலிங்கம் எழுதிய “13வது திருத்தம் அரசியல் தீர்வின் ஆரம்பப் புள்ளியா”? என்ற இச்சிறுநூல் வெளிவருகின்றது.

13வது திருத்தம் மீண்டும் அரசியல் அரங்கிற்கு வந்துள்ளது. புவிசார் அரசியல் காற்றான இந்தியா 1987இல் கைச்சாத்திடப்பட்ட இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக 13வது திருத்தத்தை அரசியல் தீர்வாக நிலைநிறுத்துவதிலேயே அக்கறையாக உள்ளது. ஜெனிவா வரை இதற்காகவே காய்களை நகர்த்தி வருகின்றது. அண்மையில் புதுடில்லி மாநாட்டையும் இதற்காக நடாத்தியது.

மறுபக்கத்தில் பூகோள அரசியல் காரான அமெரிக்கா தலைமையிலான மேற்குலகமும் இது விடயத்தில் இந்தியாவிற்குப் பின்னாலேயே நிற்கின்றது. இந்தியாவை மகிழ்ச்சிப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும், பெரும் தேசியவாதத்துடன் மோதல் நிலையை கடைப்பிடிக்கக் கூடாது என்பதற்காகவும் 13வது திருத்தத்திற்கு பின்னால் நிற்கின்ற நிலைப்பாட்டையே எடுத்துள்ளது. 13ம் திருத்தத்தின் ஆரம்ப வடிவம் தற்போது வெட்டிக் குறைத்து கோறையாக்கப்பட்ட வடிவமே உள்ளது. இந்தக் கோறையாக்கப்பட்ட எலும்புக்கூட்டையே தமிழ் மக்களிடம் திணிப்பதற்காகவே புவிசார் அரசியல்காரரும் பூகோள அரசியல்காரரும் முயற்சிக்கின்றனர்.

13வது திருத்தம் ஏற்கெனவே யாப்பில் உள்ளது. அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதில் தமிழ்த் தேசிய சக்திகளுக்கு பெரிய நெருக்கடி இல்லை ஆனால் அதனை ஒரு அரசியல் தீர்வாக திணிப்பதையே தமிழ்த் தேசிய சக்திகள் எதிர்க்கின்றனர். உள்ளூராட்சிச் சபைகள் போல மாகாண சபைகளும் இருந்து விட்டுப் போவதில் எந்த ஆட்சேபனையும் கிடையாது.

இனப்பிச்சினை என்பதே தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசமாக இருப்பது அழிக்கப்படுவது தான் அதாவது தேசத்தைத் தாங்குகின்ற தூண்களாக இருக்கின்ற நிலம், மொழி, பொருளாதாரம், கலாச்சாரம் என்பன அழிக்கப்படுவதுதான்.

இச்சிறுநூல் தமிழ் மக்களுக்கான அரசியல் தீர்வு எத்தகைய பண்புகளைக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதைக் கூறி 13வது திருத்தம் இதனைப் பிரதிபலிக்கின்றதா? என்பதை ஆய்வுசெய்கின்றது. 13வது திருத்தம் பற்றி ஆய்வு செய்பவர்களுக்கு இச் சிறுநூல் பெரிதும் உதவியாக இருக்கும் என்று நம்புகின்றோம்.

வாசகர்கள் எமது ஏனைய நூல்களுக்கு தந்த ஆதரவினைப் போல இந்த நூலுக்கும் தருமாறு தாழ்மையாக வேண்டுகின்றோம்.

நன்றி

சுமுக விஞ்ஞான ஆய்வு மையம்
28, செம்மணி வீதி,
நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

1987 ம் ஆண்டு யூலை மாதம் 29 ம் திகதி இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் 1987 ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 14 ம் திகதி அரசியல் யாப்பிற்கான 13ம் திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது. அரசியல் யாப்பின் 17ம் அத்தியாயத்தின் “அ” பிரிவாகவும் உறுப்புரை 154 “அ” பிரிவாகவும் இத்திருத்தம் சேர்க்கப்பட்டது. அதேவேளை மாகாணசபை முறை நடைமுறை செயற்பாடு களுக்காக 1987ம் ஆண்டின் 42 ம் இலக்க மாகாணசபை சட்டமும் இதே தினத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

எனவே மாகாணசபை அரசாங்க முறையினை தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு இலங்கை இந்திய - ஒப்பந்தம், அரசியல் யாப்பிற்கான 13ம் திருத்தம், மாகாணசபைகள் சட்டம் ஆகிய மூன்றையும் இணைத்தே புரிந்துகொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும்.

அடிப்படைத் தவறுகள்

மாகாணசபை முறை அடிப்படையில் எட்டுத் தவறுகளைக் கொண்டு இருந்தது. அதில் முதலாவது இம்முறை என்ன பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக கொண்டுவரப்பட்டதோ அந்த பிரச்சினைக்குரிய தரப்புடன் கலந்தாலோசிக்காமல் அத்தரப்பின் பங்குபற்றல்கள் எதுவும் இல்லாமல் கொண்டு வரப்பட்டது என்பதாகும்.

மாகாணசபை முறை நீண்ட காலமாக இலங்கைத் தீவில் நிலவிய இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காகவே அறிமுகப்படுத்தப் பட்டது எனினும் இனப்பிரச்சினையின் ஒரு தரப்பாக இருக்கும் தமிழ் மக்கள் இம் மாகாணசபை உருவாக்கம் தொடர்பாக பங்குபற்றுவதற்கு வாய்ப்புக்கள் கொடுக்கப் படவில்லை. தமிழ் மக்களின் சார்பில் செயற்படத்தக்க உரிமையை இந்திய அரசு தானே பலவந்தமாக எடுத்திருந்தது. மாகாண சபையின் உருவாக்கச்

செயற்பாட்டில் இலங்கை அரசுக்கு மறு தரப்பாக தானே கலந்து கொண்டது. ஒருவகையில் பலவந்த நம்பிக்கை பொறுப்பாளனாக செயற்பட்டது எனக் கூறலாம். இந்த உரிமையை பலவந்தமாக எடுத்துக்கொண்டாலும் நம்பிக்கை பொறுப்பாளன் என்ற தரப்பில் செயற்பட்டதா? என்பது தான் தமிழ் மக்களிடம் எழும் கடுமையான விமர்சனமாகும்.

இந்தியா இனப்பிரச்சினையில் தலையிட்டதற்கான காரணம் தமிழ் மக்களின் நலன்கள் அல்ல. மாறாக இந்தியாவின் பிராந்திய ஆதிக்க நலன்களுக்கு மாறாக இலங்கை அரசு அமெரிக்காவுடனும் மேற்குலக நாடுகளுடனும் நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தது.

அன்றைய ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனாவின் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையின் முக்கிய பங்காளிகளாக இந் நாடுகளே விளங்கியிருந்தன. இப் போக்கிலிருந்து இலங்கையை தடுத்து தனது செல்வாக்கு மண்டலத்திற்குள் கொண்டு வருவதற்காகவே இந்தியா இப்பிரச்சினைகளுக்குள் தலையிட்டது. தமிழ் விடுதலை இயக்கங்களுக்கு ஆயுத உதவிகளையும் ஆயுத பயிற்சிகளையும் வழங்கியதோடு இந்தியாவை பின்தளமாக பயன்படுத்துவதற்கும் வசதிகளை செய்து கொடுத்திருந்தது. மறுபக்கத்தில் தமிழ் விடுதலை இயக்கங்களின் ஆயுத போராட்டங்களைக் காரணமாகக் காட்டி இலங்கை அரசுடன் தனது நலன்கள் தொடர்பாக பேரம் பேசுவதிலும் ஈடுபட்டது. இப்பேரம் பேசுதல் வெற்றி பெற்று இலங்கை அரசினை தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்த பின்னர் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகள் தொடர்பில் பெரிதளவில் இந்தியா அக்கறை காட்டவில்லை. தீர்வு என்ற பெயரில் ஏதாவது ஒன்றினைத் திணித்து பிரச்சினையை முடிவுக்கு கொண்டுவரவே இந்தியா முயற்சித்தது.

இரண்டாவது தவறு இலங்கை ஓர் ஒற்றை ஆட்சி அரசு மற்றும் பாராளுமன்றம் தனது சட்டவாக்க அதிகாரத்தினை துறத்தலோ பராதீனப்படுத்தலோ ஆகாது ஆகிய அரசியல் யாப்பின் 2ம், 76ம் உறுப்புரைகளில் எந்த திருத்தங்களையும் கொண்டு வராமல் மாகாணசபை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையாகும்

அரசியல் யாப்பில் இரண்டாவது உறுப்புரை “இலங்கை குடியரசு ஒற்றையாட்சி உடைய அரசாகும். (The Republic of Srilanka is Unitary State) என குறிப்பிடுகின்றது. அதேவேளை உறுப்புரை 83(1) இலங்கைக் குடியரசு ஒற்றையாட்சியுடைய அரசாகும் என்கின்ற ஏற்பாட்டை திருத்தவேண்டுமாயின் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையோடு ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அதற்கு அவசியமாகும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

அதேவேளை உறுப்புரை 76 (1) பாராளுமன்றம் அதன் சட்டவாக்க தத்துவத்தினை துறத்தலோ, எந்த விதத்திலும் பராதீனப்படுத்துதலோ ஆகாது என்பதுடன், ஏதேனும் சட்டவாக்க தத்துவம் கொண்ட எதேனும் அதிகாரத்தினை நிறுவுவதலும் ஆகாது“ (Parliament shall not abdicate or in any manner alienate its legislative power, and shall not set up any authority with any legislative power) எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு ஒரு அதிகாரப் பங்கீட்டு செயற்பாட்டினை வேண்டி நின்ற நிலையில் இவ்விரண்டு ஏற்பாடுகளிலும் திருத்தங்கள் எவையும் மேற்கொள்ளாமல் மாகாணசபை முறையினை அறிமுகப்படுத்த தியமை தீர்வு முயற்சிகளையே கேலிக்குள்ளாக்கியிருந்தது.

ஒழுங்கான முறையில் மாகாணசபை சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளை அரசியல் யாப்பில் இணைப்பதற்கு பதிலாக பொருத்தமற்ற முறையில் செருகப்பட்டமையே நடைமுறையில் இடம்பெற்றது. இதனால் தீர்விற்கு தேவையான பகிர்வு அதிகாரமானது சிறிதளவு கூட மாகாண சபையில் காணப்படவில்லை. அரசியல் யாப்பின் இரண்டாம் உறுப்புரையை திருத்துவதற்கு மட்டும் தான் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் தேவைப்பட்டது. அன்றைய சூழலில் மக்கள் தீர்ப்பிற்கான சர்வஜன வாக்கெடுப்பு அரசிற்கு சில சங்கடங்களை உருவாக்கியிருக்கலாம் ஆனால் 76 ம் உறுப்பரையை திருத்துவதற்கு சர்வஜன வாக்கெடுப்பு தேவையாக இருக்கவில்லை. பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மையே போதுமானதாக இருந்தது. ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன நிர்வாகத்திற்கு பாராளுமன்றத்தில் 5/6 பெரும்பான்மை கிடைத்துள்ள நிலையில் இத்திருத்தத்தினை மேற்கொள்வதில் கடினம் எதுவும் இருந்திருக்காது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் ஆதரவும் இதற்கு கிடைத்திருக்கும். ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் 8 ஆசனங்கள் மட்டுமே எதிராக விழுந்திருக்கும். 13ம் திருத்தத்தினைக் கொண்டு வந்தது போல இத்திருத்தத்தினையும் இலகுவாகக் கொண்டுவந்திருக்கலாம் ஆனால் அரசாங்கத்திற்கு இது தொடர்பான விருப்பு இருந்திருக்கவில்லை.

இத்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டு இருந்தால் இங்கிலாந்து அரசாங்க முறையில் ஒற்றையாட்சி அமைப்புக்குள்ளேயே ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ், வட அயர்லாந்து என்பனவற்றிற்கு ஓரளவு அர்த்தமுடைய அதிகாரப் பங்கீட்டை வழங்கியது போல இங்கும் வழங்கியிருக்கலாம் ஆனால் அதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

13வது திருத்தம் தொடர்பான வழக்கு உயர் நீதிமன்றத்திற்கு வந்தபோது விசாரணை செய்த நீதிபதிகள் 9 பேரில் ஐவர் திருத்திற்கு ஆதரவாக தீர்ப்பினை வழங்கியிருந்தனர். இதற்கு அவர்கள் கூறிய காரணம் 13வது திருத்தம் அரசியல் யாப்பின் 76ம் உறுப்புரையின்படி பாராளுமன்றத்திற்கு இருந்த அதிகாரங்களை எந்தவிதத்திலும் கேள்விக்குட்படுத்தவில்லை என்பதாகும். அதாவது பாராளுமன்றத்தின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டே மாகாணசபை இயங்கும் என்பதையே இத் தீர்ப்பு வெளிப்படுத்தியிருந்தது.

மேற்கூறிய இரு ஏற்பாடுகளிலும் திருத்தங்கள் இடம் பெறாததினால் அதிகாரப் பகிர்வு இடம்பெறுவதற்கு பதிலாக நிர்வாக பரவலாக்கலே இடம்பெற்று இருந்தது. அரசியல் அதிகாரத்தினை வழங்காமல் நிர்வாக அதிகாரத்தினை மட்டுமே வழங்குதலே அதிகார பரவலாக்கல் எனப்படும். இங்கு பரவலாக்கல் செயன்முறை பாராளுமன்றத்தினால் ஒரு சட்டத்தின் மூலமே இடம் பெறும் மாறாக ஒரு அதிகாரப் பகிர்வு என்பது ஒரு அரசின் இறைமை அதிகாரத்தினை மத்திய அரசும், பிராந்திய அரசுகளும் பகிர்ந்து கொள்வதாகும். இவ் இறைமை அதிகாரமே அரசியல் அதிகாரம் ஆகும். அதிகார வழங்கல் செயன்முறை அரசியல் யாப்பின் மூலம் நடைபெறுகின்றதே ஒழிய பாராளுமன்ற சட்டத்தின் மூலம் நடைபெறுவதில்லை.

மூன்றாவது தவறு அதிகார அலகுகளாக இனங்களைக் கவனத்தில் கொள்வதற்கு பதிலாக பிரதேசங்களைக் கவனத்தில் கொண்டமையாகும். இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வாக மாகாண சபை முறையினை அறிமுகப்படுத்துவதாக இருந்தால் இனங்களும் அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரதேசங்களுமே அதிகார அலகுகளாக உருவாக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு உருவாக்கியிருப்பின் சிங்கள அலகு, தமிழ் அலகு, முஸ்லீம் அலகு, மலையக அலகு என நான்கு அலகுகளே உருவாகியிருக்கும்.

ஒன்பது அலகுகள் உருவாகியிருக்காது. இதனையும் கூட சிங்கள அலகிற்குள் மலையக அலகையும் தமிழ் அலகிற்குள் முஸ்லிம் அலகையும் உப அலகுகளாக சேர்ப்பதன் மூலம் அலகுகளையும் இரண்டாக குறைத்திருக்கலாம்.

இவற்றிற்கு மாறாக சிங்கள மக்களிற்கு ஏழு அலகுகளும் தமிழ் மக்களுக்கு இரண்டு அலகுகளுமே உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. இது இன விவகாரத்தினை மலினப்படுத்தியதுடன் மாகாண சபை முறையிலும் சிங்கள சமூகத்தினை வலுப்படுத்தியதோடு அரசிற்கு பெரும் நிர்வாகச் சுமை, செலவுச் சுமை என்பவற்றினையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

நான்காவது தவறு கூட்டு அதிகாரத்திற்கான அரசியற் தளம் உருவாக்கப்படாமை ஆகும். பகிர்வு அதிகாரங்கள் இருக்கின்ற இடங்களில் கூட்டு அதிகாரங்களும் இருப்பது அவசியமாகும். பகிர்வு அதிகாரத்தில் தேசிய இனங்களின் தனியான நலன்களும் கூட்டு அதிகாரத்தில் தேசிய இனங்களின் கூட்டான நலன்களும் முக்கியத்துவப்படல் வேண்டும்.

கூட்டு அதிகாரத்தளம் என்று வருகின்றபோது அதன் அமைப்புகளும் அதிகாரங்களும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இரண்டிலும் தேசிய இனங்களுக்கு சமத்துவம் வழங்கப்படல் வேண்டும். பொதுவாக மத்திய பாராளுமன்றத்தில் இரண்டாவது சபை ஒன்றினை உருவாக்கி தேசிய இனங்களுக்கு சமத்துவமான அந்தஸ்து வழங்குதல் மூலமே இது பேணப்படுகின்றது. 13வது திருத்தம் இவ்விடயத்தில் குறைந்தளவாவது கவனம் செலுத்த வில்லை. இங்கும் கூட தமிழ் மக்களினுடைய விவகாரங்களில் தீர்மானம் எடுக்கும் அதிகாரம் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளுக்கு வழங்கப்படல் வேண்டும் என்பது முக்கியமானதாகும்.

ஐந்தாவது தவறு ஒத்தியங்கு நிரல் என்கின்ற ஒரு நிரலை அரசியல் யாப்பில் சேர்த்தமையாகும். இதிலுள்ள விடயங்கள் தொடர்பாக மாகாணசபைக்கா? மத்திய அரசிற்கா? அதிகார முள்ளது என்பதில் ஒரு தெளிவின்மை இருந்தது. மாகாணசபைகள் இந் நிரலிலுள்ள விடயங்களில் சட்டங்களை இயற்றும்போது மத்திய அரசின் அனுமதியையும், பாராளுமன்றம் சட்டங்களை இயற்றும் போது மாகாணசபைகளின் அனுமதியையும் பெறவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. இது ஒரு குழப்பநிலையை உருவாக்கியது.

ஆறாவது தவறு மாகாணசபை நிரலில் உள்ள விடயங்களில் கூட மாகாணசபைகளின் அதிகாரம் சரியாக வரையறுக்கப்படாமையாகும். பல விடங்களில் மாகாணசபைகள் எவ்வளவிற்குச் சட்டமியற்றலாம் என பாராளுமன்றம் ஒரு சட்டத்தை இயற்றிக் கொடுக்கவேண்டியிருந்தது. இது நடைமுறையில் சாத்தியமாக இருக்கவில்லை. இதனால் மாகாண அரச நிர்வாகம் ஒன்றை சீராக கட்டியெழுப்ப முடியவில்லை. மாகாணசபைகளுக்கு வலுவான அதிகாரங்களும், சுயமான வருமான மார்க்கங்களும் அவசியமானதாகும். குறிப்பாக சக்தி மிக்க பொருளாதார அடிப்படை அவசியமானதாகும். 13வது திருத்தம் இதனைக் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை.

ஏழாவது தவறு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி 13வது திருத்தம் தொடர்பாகவும், மாகாணசபைகள் சட்டம் தொடர்பாகவும் தனது அதிருப்தியை அறிக்கை ஒன்றின் மூலம் இந்திய அரசிடம் கையளித்திருந்தது. இந்த அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்கும் போது தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைவர் சம்பந்தனும் உடன் இருந்தார். இந்தியா அறிக்கையைப் பெற்றுக்கொண்ட போதும் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

எட்டாவது தவறு மாகாண சபைகளுக்கு சுயாதீனத் தன்மைகள் இருக்கவில்லை. மத்திய அரசில் தங்கிநிற்கும் நிலையே இருந்தது. மாகாண நிர்வாகம் கட்டியெழுப்பப்படாமையே காரணமாகும். மத்தியரசிடமிருந்து வழிவிவந்த அதிகாரங்கள் கூட ஆளுநரிடம் இருந்ததே தவிர மக்களினால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட அமைச்சரவையிடமோ, மாகாண சபையிடமோ இருக்கவில்லை. இங்கு டொனமூர் யாப்பு போல பொறுப்பு இருந்த இடத்தில் அதிகாரம் இருக்கவில்லை அதிகாரம் இருந்த இடத்தில் பொறுப்பு இருக்கவில்லை. மாகாண சபைகளிடமும் மாகாண அமைச்சரவையிடமும் மக்களினால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட தனால் பொறுப்பு இருந்தது ஆனால் அதிகாரம் இருக்கவில்லை. ஆளுநர் மக்களினால் தெரிவுசெய்யப்படவில்லை அதனால் அவருக்கு பொறுப்பு இருக்கவில்லை அதிகாரம் இருந்தது.

இனப்பிரச்சினை தீர்விற்கான அடிப்படைகள்

இனப் பிரச்சினை என்பது தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசமாக, தேசிய இனமாக இருக்கின்றனர் அவ்வாறு இருப்பது அழிக்கப் படுவதே! அதாவது தேசத்தை, தேசிய இனத்தைத் தாங்குகின்ற தூண்களாக இருக்கின்ற நிலம், மொழி, பொருளாதாரம், கலாச்சாரம் என்பன அழிக்கப்படுவதேயாகும். இதன் உச்சநிலை யாகத்தான் உயிர்அழிப்பு இடம்பெற்றது. முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலைகளே அந்த உயிரழிப்பாகும். எனவே தமிழ் மக்களுக்கான அரசியல் தீர்வு இந்த இன அழிப்பிலிருந்து பாதுகாப்பதாக இருக்க வேண்டும்.

எனவே அரசியல் தீர்வு என்பது கோட்பாட்டு அடிப்படையில் தேச அங்கீகாரம், இறைமை அங்கீகாரம், சுயநிர்ணய அங்கீகாரம் என்பதுடன் சுயநிர்ணய உரிமையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான

ஆட்சிப் பொறிமுறையையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். அந்த ஆட்சிப் பொறிமுறை என்பது சுயநிர்ணய சமஸ்தி ஆட்சியாகவே இருக்க முடியும்.

இந்த அரசியல் தீர்வுக்கு யாப்பு வடிவம் கொடுக்கின்ற போதும் நான்கு விடயங்கள் முக்கியமானவையாகும். தாயக ஒருமைப்பாட்டைக் குறிக்கும் வகையில் வடக்கு-கிழக்கு இணைந்து அதிகார அலகு, சுயநிர்ணயமுடைய சுயாட்சி அதிகாரங்கள், மத்திய அரசில் ஒரு தேசமாக பங்குபற்றுவதற்கான பொறிமுறை சுயாட்சி அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பு என்பவையே அவையாகும்.

13 வது திருத்தம் தமிழ் மக்களை ஒரு தேசமாக அங்கீகரிக்க வில்லை, இறைமையையும் அங்கீகரிக்கவில்லை. சுய நிர்ணய உரிமையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான ஆட்சிப் பொறிமுறையையும் உருவாக்கவில்லை.

13 வது திருத்தம் அரசியல் யாப்பு வடிவம் பற்றி இருப்பதால் அதில் தமிழ் மக்களினுடைய யாப்பு சட்ட அபிலாசைகள் எவ்வாறு இருந்தன எனப் பார்ப்போம்.

1. அதிகார அலகு

அதிகார அலகினைப் பொறுத்தவரை தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப்பையும் கூட்டுரிமையையும் கூட்டடையாளத்தையும் பேணக்கூடிய வகையில் வட - கிழக்கு இணைந்த அதிகார அலகு என்பதே தமிழ் மக்களின் நீண்ட கால கோரிக்கையாக இருந்தது. இக் கூட்டிருப்பிற்கும் அதன் வழியான கூட்டுரிமைக்கும் கூட்டடையாளத்திற்கும் வரலாற்று ரீதியாக அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டமையினாலேயே தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டமும் எழுச்சி அடைந்தது. 1977 ம் ஆண்டு தேர்தலில் வடக்கு, கிழக்கு தமிழ் மக்கள் அதற்கான ஆணையினை வழங்கியிருந்தார்கள். கிழக்கில் ஒரு தேர்தல் தொகுதியை தவிர அனைத்து தேர்தல்

தொகுதிகளிலும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி வெற்றி பெற்றிருந்தது. கல்குடா தேர்தல் தொகுதியில் மட்டும் 540 வாக்குகளினால் தோல்வி அடைந்திருந்தது.

ஆனால் மாகாணசபை முறையில் வடகிழக்கு தற்காலிக மாகவே இணைந்து செயற்படுவதற்கு இடம் அளிக்கப்பட்டிருந்தது. தற்காலிக இணைப்பு பற்றி கூட 13வது திருத்தத்தில் தெளிவாக எதுவும் கூறப்பட்டிருக்கவில்லை. இணைப்பு பற்றி பாராளுமன்றம் ஏதேனும் ஒரு சட்டம் மூலம் தீர்மானிக்கலாம் என்று மட்டுமே கூறப்பட்டிருந்தது. மாகாணசபை சட்டத்திலும் இடைக்கால ஏற்பாடுகள் என்ற பகுதியில் ஜனாதிபதி ஒரு பிரகடனத்தின் மூலம் இணைப்பை ஏற்படுத்தலாம் என கூறப்பட்டிருந்தது.

எனவே தற்காலிக இணைப்பிற்கு கூட அரசியல் யாப்பு அந்தஸ்தையோ, பாராளுமன்ற சட்ட அந்தஸ்தையோ வழங்க அரசு விரும்பியிருக்கவில்லை. வெறுமனவே வர்த்தமானி அந்தஸ்து மட்டுமே வழங்கியிருந்தது. இது நீதிமன்றம் தற்காலிக இணைப்பை கூட பிரிப்பதனை இலகுவாக்கியிருந்தது.

இவ்வாறு தெளிவாகக் கூறப்படாததினால் ஓர் அரசியல் விவகாரம் நீதிமன்ற விவகாரமாக்கப்பட்ட அவலம் ஏற்பட்டது. இலங்கையின் நீதித் துறையிடமிருந்தும் தமிழ் மக்களுக்கு நீதி கிடைக்கவில்லை. இத் தீர்ப்பினை வழங்குவதில் முன்னின்ற பிரதம நீதியரசர் சரத். என். சில்வா பின்னர் ஒரு தடவை பொதுக் கூட்டம் ஒன்றில் பேசும்போது “கிழக்கு சிங்கள மரபுரிமையின்படிதான் தான் தீர்ப்பளித்ததாக” குறிப்பிட்டார். அந்த மரபுரிமை எதுவென்பது அவருக்குத் தான் வெளிச்சம்.

வடக்கு-கிழக்கு இலங்கை உயர் நீதிமன்றத்தினால் பிரிக்கப்பட்ட போது இந்தியாவில் காங்கிரஸ் கட்சியே ஆட்சியில் இருந்தது. இது விடயத்தில் எந்தவிதமான வலுவான அபிப்பிராயத்

தையும் இலங்கை அரசிற்கு அது தெரிவிக்கவில்லை. சட்ட தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டியே இத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டமையினால் பாராளுமன்றம் மூலம் புதிய சட்டத்தினை கொண்டு வந்து மீளவும் இணைப்பினை ஏற்படுத்துங்கள் என இலங்கை அரசிற்கு ஆலோசனை கூறியிருக்கலாம் ஆனால் அதற்கான முயற்சிகள் எதனையும் இந்திய அரசாங்கம் எடுக்கவில்லை. பேரினவாத எழுச்சிக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டி வரும் என்று இந்தியா அஞ்சியிருக்கலாம்.

குறைந்தபட்சம் இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்திலும் மாகாணசபை சட்டத்திலும் உள்ளது போல கிழக்கிலும் சர்வஜன வாக்குரிமை நடத்தி முடிவுகளை எடுங்கள் என அழுத்தம் கொடுத்திருக்கலாம் ஆனால் இந்தியா அதற்கு முயற்சிக்க வில்லை. சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தியிருந்தால் முஸ்லீம் மக்களுடன் அவர்களுக்கான தனியான அலகு பற்றியும் தமிழ்த் தரப்பு பேசி அவர்களையும் ஆதரவாக வாக்களிக்க செய்திருக்க லாம். அதற்கான சந்தர்ப்பத்தினையும் கொடுக்கவில்லை.

உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பில் மாகாண சபைகள் சட்டத்தின் 42ம் பிரிவின் 37(1), (4) உப பரிவுகளின் கீழ் ஜனாதிபதியினால் வடக்கு - கிழக்கு இணைக்கப்பட்டமை அப்போது அமுலில் இருந்த அவசரகால விதிகளின் கீழ் பிறப்பிக்கப்பட்ட படியால், சரியான நிரந்தர சட்டவலுவை கொண்டிருக்கவில்லை. இதனால் வடக்கு கிழக்கு மாகாண இணைப்பு முறையானது அல்ல எனக் குறிப்பிடப்பட்டது. இங்கு உண்மையில் சட்டத் தவறே நடந்திருக்கின்றது. இந்தியா நினைத்திருந்தால் இலங்கை அரசிற்கு அழுத்தம் கொடுத்து இத் தவறினை திருத்தி மீண்டும் வடக்கு கிழக்கினை இணைத்திருக்கலாம்.

இன்று வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்கள் பிரிக்கப்பட்டதன் மூலம் தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப்பு துண்டாக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் வழி கூட்டுரிமையும், கூட்டடையாளமும் பலவீனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மக்களும், முஸ்லீம் மக்களும் கிழக்கில் சிங்கள அரசியலின் தயவில் தங்கி வாழவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

முஸ்லீம் தேசியம் வடகிழக்கில் மையம் கொண்டுள்ளதால் தமிழ்த் தேசியத்தினை சார்ந்தே செயற்பட வேண்டிய கட்டாய நிலை உள்ளது. தமிழ்த் தேசியம் பலவீனம் அடைந்தால் முஸ்லீம் தேசியமும் பலவீனமடையும் என்பதே வடக்கு-கிழக்கின் யதார்த்த நிலையாகும். தமிழ்த் தேசியம் பலமாக இருக்கின்றபோது அரசாங்கம் தீர்வினை நோக்கி நகரவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளாகும். அந்நேரத்தில் முஸ்லீம் மக்களும் தமது அபிலாசைகளைத் தொடர்பான அழுத்தங்களைக் கொடுக்கலாம். சர்வதேச மட்டத்திலும் முஸ்லீம் பிரச்சினைகளை பேசுபொருளாக்கலாம். அதற்கான வாய்ப்பும் தாராளமாகக் கிடைத்திருக்கும். ஏற்கெனவே தமிழ்த் தேசியம் பலமான நிலையில் இருந்தபோது முஸ்லீம் தேசியத்திற்கு இந்த வாய்ப்பு கிடைத்திருந்தது ஆனால் இன்று தமிழ்த் தேசியம் பலவீனம் அடைந்துள்ளதால் அதிலும் பார்க்க மிக மோசமான நிலையில் முஸ்லீம் தேசியமும் பலவீனமடைந்துள்ளது. முஸ்லீம்களுக்கென தனியான அரசியல் கட்சி அவசியமா? என்று கேட்கும் அளவிற்கு முஸ்லீம் தேசிய எதிர்ப்பாளர்கள் சென்றுள்ளனர். தமது குறைந்தபட்ச நலன்களைக் கூட பேண முடியாதவாறு முஸ்லீம் மக்கள் அல்லற்படுகின்றனர்.

மறுபக்கத்தில் வடகிழக்கு பிரிப்பும், புலிகளின் பின்னடைவும் தந்த அரசியல் தளத்தினை பயன்படுத்தி கிழக்கினை சிங்கள மயமாக்கும் பணி துரிதமாக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்காக மிக நுட்பமான வேலைத் திட்டங்கள் அங்கு நகர்த்தப்படுகின்றன. முன்னரை

விடவும் மிகவும் துரிதமான வகையில் மிகச் சிறந்த நுட்பங்களோடு சிங்களக் குடியேற்றங்கள் அங்கு மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. காணிப்பகிர்வு, மாவட்ட எல்லைகளை செயற்கையாக மாற்றுதல், பாரிய முதலீட்டு முயற்சிகளுக்காக நிலங்களை ஒதுக்குதல், பௌத்த விகாரைகளை ஆங்காங்கே கட்டுதல், சிங்கள மீனவர் களுக்காக வாடிகளை அமைத்தல், சிங்கள வர்த்தகர்களின் நடவடிக்கைகளை முடுக்கிவிடுதல் போன்ற நுட்பமான வேலைத் திட்டங்களினூடாக குடியேற்ற செயற்பாடுகள் நகர்த்தப்படுகின்றன. கிழக்கு மாகாணசபையை வெறும் காட்சிப் பொம்மையாக்கிவிட்டு ஆளுநர், படையினர், பேரினவாதிகள் இணைந்த கூட்டுத் திட்டங்களின் மூலம் இவை அரங்கேற்றப்படுகின்றன. கருணாவும் பிள்ளையானும் அரசாங்கத்தில் தங்கி வாழ்வதால் அவர்கள் விரும்பினாலும் எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில் உள்ளனர்.

மறு பக்கத்தில் கிழக்கு மாகாண தமிழ்த் தரப்பில் ஒரு பகுதியினர் முஸ்லீம் எதிர்ப்பு காரணமாக சிங்களத் தரப்புடன் இணைந்தாவது கிழக்கு மாகாண சபையை கைப்பற்ற முனை கின்றனர். அதற்காக வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பையும் அடக்கி வாசிக்க முற்படுகின்றனர். தமிழ்த் தேசியம் நீக்கப்பட்ட அரசியலையும் முன்னெடுக்க முனைகின்றனர். இப் போக்கு பெரும் தேசியவாதத்திற்குள் தமிழ்த் தேசியத்தை கரைப்பதற்கே உதவும்.

முஸ்லீம் மக்களில் முஸ்லீம் காங்கிரஸ் இது தொடர்பாக விழிப்புடன் இருந்தாலும் புலிகளின் தோல்வியும், அரசாங்கத்துடன் இணைந்திருக்கும் முஸ்லீம் அரசியல்வாதிகளின் அடாவடித் தனமும் இவர்களையும் பலவீனமடையச் செய்துள்ளது. மறு பக்கத்தில் இராணுவ நிர்வாகமும் முஸ்லீம் காங்கிரசின் செயற்பாடுகளில் தடங்களை உருவாக்கியுள்ளது.

சிவில் சமூகத்தினைப் பொறுத்தவரை கிழக்கில் தமிழ் சிவில் சமூகம் மிகவும் பலவீனமான நிலையிலேயே உள்ளது. விடயங்களை நுணுக்கமாகப் பார்த்து செயற்படும் நிலையில் அது இல்லை. அவ்வாறு செயற்படுவதற்கான வலிமையான மூலங்களும் அவற்றிற்குக் கிடையாது. சிவில் சமூகம் பலவீனமான நிலையில் உள்ளதனால் சிவில் நிறுவனங்களும் பலவீனமான நிலையிலேயே உள்ளன. கிழக்கில் ஒப்பிட்டு ரீதியில் நிறுவன பலம் கொண்ட கிழக்கு பல்கலைக்கழகமும் கிறீஸ்தவ நிறுவனங்களும் தான். அவையும் பலவீனமான நிலையிலேயே உள்ளனர்.

மொத்தத்தில் வடக்கு கிழக்கு பிரிப்பு கிழக்கின் பூர்வீகமான முஸ்லீம்களையும் தமிழர்களையும் பேரினவாதத்தின் வாயில் கொண்டுபோய் தள்ளிவிட்டுள்ளது. இவ்விரு சமூகங்களும் சிறிது சிறிதாக கிழக்கில் தங்கள் அடையாளம், இருப்பு, உரிமை என்பவற்றை இழக்க தொடங்கியுள்ளன.

வட-கிழக்குப் பிரிப்பு தமிழ் மக்களின் கூட்டுப் பலத்தைச் சிதறடித்ததினால் வடக்கு மாகாணமும், இன்று ஆக்கிரமிப்பு அபாயத்திற்கு உள்ளாகி இருக்கின்றது. நாள்தோறும் தமிழ் மக்களின் நிலங்கள் பறிபோய்கொண்டிருக்கின்றன. போரில் வெற்றியடைந்த மன்னர்கள் எதிரியின் இடத்தை பச்சையாக சூறையாடுவது போல பச்சைச் சூறையாடல் வடக்கில் முடுக்கிவிடப் பட்டுள்ளது. முல்லைத்தீவு நீராவியடி பிள்ளையார் கோவில் விவகாரமும், குருந்தூர் மலை விவகாரமும் இதற்கு நல்ல உதாரணங்களாகும்.

11. அதிகாரப் பங்கீடு

ஒரு நாட்டிற்குள் இனப்பிச்சினைக்கான தீர்வு என்பது இனங்களுக்கிடையே நியாயமான சுயநிர்ணயமுடைய அதிகாரப் பங்கீடே ஆகும். இவ் அதிகாரப் பங்கீடு ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் தமது தனியான நலன்களை உச்ச வகையில்

பேணுவதற்குரிய வாய்ப்புக்களை கொடுப்பதாக இருத்தல் வேண்டும் அதாவது கூட்டும், சுயட்சியும் என்ற தத்துவம் நடைமுறையில் இருத்தல் வேண்டும்.

ஒரு நாட்டில் வாழும் பல்வேறு தேசிய இனங்களும் தமது கூட்டான நலன்களை கூட்டாகவும் தனியான நலன்களை தனியாகவும் பேணுவதற்குரிய வாய்ப்புக்கள் இருப்பதே கூட்டும் சுயட்சியும் ஆகும்.

பல்வேறு தேசிய இனங்களுக்கு மத்தியில் நிலவும் பொதுவான நலன்களை கூட்டு அதிகாரமாக மத்திய அரசிடம் விட்டுவிட்டு ஏனையவற்றினை தேசிய இனங்களின் பகிர்வு அதிகாரங்களாக விட்டு விடும் போதே அவை தனியான நலன்களை உச்ச வகையில் பேணக்கூடியதாக இருக்கும். 13 வது திருத்தத்தில் இதற்கான வாய்ப்பு அறவே இருக்கவில்லை.

13 வது திருத்தத்தின் படி மூன்று வகையான அதிகாரப் பட்டியல்கள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. மத்தியப் பட்டியல், மாகாணப் பட்டியல், ஒத்தியங்கு பட்டியல் என்பவனவே அவ் மூன்றுமாகும். மத்தியப் பட்டியலில் மத்திய அரசும், மாகாணப் பட்டியலில் மாகாண சபைகளும், ஒத்தியங்கு பட்டியலில் மத்திய பாராளுமன்றம், மாகாணசபைகள் ஆகிய இரண்டும் சட்டங்களை இயற்றலாம் எனக் கூறப்பட்டிருந்தது.

இவ்வாறு மூன்று பட்டியல்கள் இருக்கும் போது அதிகாரப் பகிர்வில் தெளிவின்மை ஏற்படுவது சகஜமாகும். பட்டியல்கள் பல இருத்தால் அதிகாரங்கள் எவற்றிற்குரியது என அடையாளம் காண்பதை கடினமாக்கும். எஞ்சிய அதிகாரங்கள் பற்றிய தெளிவின்மையும் ஏற்படும். ஏதாவது ஒரு தரப்பின் அதிகாரத் தினை வரையறுத்து விட்டு எஞ்சியவற்றினை மறு தரப்பின் அதிகாரமாக விட்டு விட்டால் தெளிவின்மை வருவதற்கான

சந்தர்ப்பங்கள் குறைவாக இருக்கும். பெரும்பாலான நாடுகள் அவ் நடைமுறையினையே பின்பற்றுகின்றன.

அமெரிக்கா, சுவீஸ்லாந்து போன்ற நாடுகள் மத்திய அரசின் அதிகாரங்களை வரையறுத்துவிட்டு ஏனையவற்றினை மாநிலங்களின் அதிகாரங்களாக விட்டுள்ளன. கனடா மாநில அரசுகளின் அதிகாரங்களை வரையறுத்து விட்டு ஏனையவற்றினை மத்திய அரசின் அதிகாரங்களாக விட்டுள்ளது. இதனால் அந் நாடுகளில் அதிகாரப் பங்கீட்டில் தெளிவின்மை பெரியளவில் ஏற்படவில்லை. தெளிவின்மை அதிகளவில் இருந்தால் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் அதிகரிக்க வாய்ப்புகள் உண்டு.

13 வது திருத்தத்தில் இக்குறைபாடு அதிகமாக இருந்தது. மத்திய அரசின் அதிகாரங்களில் தெளிவு இருந்தது. மாகாணசபை அதிகாரங்களில் தெளிவு இருக்கவில்லை. இத்தெளிவின்மை மாகாணசபைகளின் தனித்துவமான அடையாளங்களை இல்லாமல் செய்தது.

இரண்டாவது விடயம், மாகாண சபைகளுக்கு போதியளவிலான அதிகாரங்கள் வழங்கப்படாமையாகும். தேசிய இனங்கள் தனியான நலன்களை பேணுவதற்கு அவசியமான கல்வி, சுகாதாரம், விவசாயம், வரிவிதிப்பு, காணி, சட்ட ஒழுங்கு என்கின்ற அடிப்படை விடயங்களில் கூட போதியளவு அதிகாரங்கள் வழங்கப்படவில்லை.

சட்டமியற்றுதல் இதில் முக்கியமானதாக இருந்தது. மாகாணசபைகளுக்கு சுயாதீனமாக சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் இருக்கவில்லை. மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு முன்னர் ஆளுநர் ஊடாக சட்டமா அதிபரின் அனுமதியைப் பெறவேண்டியிருந்தது ஆனால் அந்த அனுமதி பெரியளவிற்கு நடைமுறையில் கிடைக்கவில்லை. அமைச்சரவை அனுமதி

வழங்கினால் மட்டுமே சட்டமா அதிபர் அனுமதியை வழங்கக் கூடிய நிலையில் இருந்தார். கிழக்கு மாகாணசபை 19க்கு மேற்பட்ட மசோதாக்களை ஆளுநரிடம் கையளித்த போதும், ஆளுநர் அதற்கு சம்மதத்தினைப் பெற்றுக் கொடுக்கவில்லை.

மாகாணசபை சட்டங்களை நிறைவேற்றினாலும் ஆளுநரின் சம்மதத்தின் பின்னரே அது நடைமுறைக்கு வரும். இதுவும் மிகப் பெரும் தடையாக இருந்தது. சட்டங்களை அறிமுகப் படுத்துவதற்கே அனுமதியைப் பெற்றத்தராத ஆளுநர், சட்டங்களுக்கு சம்மதம் அளிப்பார் என எதிர்பார்ப்பது கற்பனையானதே!

இதைவிட ஆளுநர் மாகாணசபையில் அறிமுகப்படுத்துகின்ற சட்டங்கள் தொடர்பாக பரிசீலனை செய்யுமாறு உயர் நீதிமன்றத்திற்கு ஜனாதிபதி ஊடாகப் பாரப்படுத்தலாம். இந்த நீதிப் புனராய்வு அதிகாரம் பாராளுமன்றச் சட்டங்களுக்கு இருக்கவில்லை. அரசு யந்திரம் முழுவதும் பேரினவாத மயமாகியுள்ள நிலையில் தமிழ் மக்களுக்கு சார்பாக நீதிமன்றங்கள் தீர்ப்பினை வழங்கிவிடும் எனக் கூற முடியாது. மேலும் மாகாணசபை தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கு முன்னர் அமைச்சரவையின் அனுமதியைப் பெறுதல் வேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

மாகாண சபைகளின் நியதிச் சட்டங்களை பாராளுமன்றம் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் மாகாணசபையின் அனுமதி இல்லாமலேயே மாற்றியமைக்கலாம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இது தமிழ் மக்களுக்கு சார்பான மாகாணசபையின் சட்டங்களை இல்லாமல் செய்வதற்கும் வழிவகைகளை உருவாக்கும். இதனையும் கூட சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றுவதற்கு திருத்தத்தைக் கொண்டுவர அரசு முயற்சிக்கிறது.

அவசர காலநிலையின் போது மாகாண நிர்வாகம் தொடர்பாக ஜனாதிபதி கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்கலாம். இதையிட்டு எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வியெழுப்ப முடியாது.

மாகாண நிறைவேற்றுத் துறையைப் பொறுத்தவரை அதன் தலைவர் ஆளுனரே ஆவார். அவருக்கு உதவுவதற்கும் ஆலோசனை கூறுவதற்கும் மட்டும் முதலமைச்சரை தலைவராகக் கொண்ட அமைச்சரவை இருக்கும். ஆளுனர் நேரடியாகவோ, மாகாண அமைச்சர்கள் மூலமாகவோ அல்லது ஆளுநருக்கு கீழ் செயற்படும் அலுவலர்கள் மூலமாகவோ நிறைவேற்றுத்தத்துவத்தைப் பிரயோகிப்பார் என்றும் யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆளுநர் அரசியல் அமைப்பினால் அவருக்குத் தற்றுணிவின் படி வழங்கப்பட்டவற்றைத் தவிர ஏனைய விடயங்களில் முதலமைச்சரதும் மாகாண அமைச்சரவையினதும் ஆலோசனையின் படியே செயற்படுதல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்ட அதேவேளை அமைச்சரவையின் ஆலோசனையுடன் உடன் படாதவிடத்து பொதுநலன் கருதி அவ் விடயத்தை கட்டளைகளுக்காக ஆற்றுப்படுத்தலாம் என்றும், அரசியலமைப்பின் கீழ் ஏதேனும் கருமம் ஆளுநரின் தற்றுணிவின் படி நடைபெற வேண்டுமா? இல்லையா? என்ற கேள்வி எழும்போது ஆளுநரின் முடிவே இறுதியானதாகும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இது தொடர்பாக எந்த நீதிமன்றத்தினாலும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஆளுநரின் தற்றுணிவு என்பது ஜனாதிபதியின் பணிப்பாகவே கொள்ளுதல் வேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நிறைவேற்றுத் துறையின் அதிகாரம் முழுமையாக ஆளுநரிடம் இருப்பதையே இங்கு காணலாம். முதலமைச்சரைத் தலைவராகக் கொண்ட அரசியல் நிர்வாகத்திடம் ஆளுநர்

தயவுபண்ணி அதிகாரத்தை வழங்கினால் மட்டுமே அமைச்சரவை யினால் அவற்றைச் செயற்படுத்த முடியும்.

கிழக்கு மாகாண சபையில் இந்த நிலமை தெளிவாகவே தெரிந்தது இங்கு ஆளுநர் அமைச்சரவையைக் கணக்கே எடுக்கவில்லை. அதிகாரிகளுக்கு அவர் நேரடியாகவே கட்டளையிட்டார். அதிகாரிகளும் அமைச்சர்களின் கருத்துகளுக்கு செவி சாய்க்காது ஆளுநரின் கட்டளைப்படியே செயற்பட்டனர்.

சட்டமும் ஒழுங்கும் பற்றிய அதிகாரம், அதிகாரப் பகிர்வினை பொறுத்தவரை முக்கியமான ஒன்றாகும். இவ் அதிகாரம் மாகாண அரசியல் நிர்வாகத்திற்குரியதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். 13வது திருத்தத்தில் மாகாண சபைகளின் அதிகாரம் என இது கூறப்பட்ட போதும். அது ஒரு தோற்றமாகத் தெரிந்ததே தவிர உண்மையானதாக இருக்கவில்லை.

மாகாண சட்டம், ஒழுங்கிற்குப் பொறுப்பாக மாகாண பிரதி பொலிஸ்மா அதிபர் இருப்பார் எனக் கூறப்பட்டது. இவரை மாகாண முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின் படி நியமித்தல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்ட போதும் முதலமைச்சர் முரண்படுவரானால் ஜனாதிபதி அந்த நியமனத்தினை மேற்கொள்வார் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

எனவே இங்கு மாகாண அரசியல் நிர்வாகத் தலைவரான முதலமைச்சரை விட மத்திய அரசின் அரசியல் நிர்வாகத் தலைவரான ஜனாதிபதியே முக்கியத்துவப்படுத்தப்படுகின்றார். இது ஒரு வகையில் இதனை ஜனாதிபதியின் அதிகாரமாக்கி விடுகின்றது.

மாகாணத்திற்கான பொலிஸ் ஆட்சேர்ப்பில் கூட மத்தியரசின் அதிகாரமே மேலோங்கியுள்ளது. தேசிய பொலிஸ் பிரிவிலிருந்து கடமை வழி அனுப்பப்பட்டவர்களைத் தவிர

ஏனையவர்கள் மாகாண மட்டத்தில் ஆட்சேர்ப்பு மூலம் சேர்க்கப்படுவர் எனவும் இதற்காக மாகாண பொலிஸ் ஆணைக்குழு உருவாக்கப்படும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. மாகாண பொலிஸ் ஆணைக்குழுவில் மாகாணத்தின் பிரதி பொலிஸ்மா அதிபர், ஜனாதிபதியின் கலந்தாலோசனையுடன் பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர், மாகாண முதலமைச்சரினால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர் என மூவர் அங்கம் வகிப்பர் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இம் மூவரில் முதல் இருவரும் ஜனாதிபதியின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டவர்களாக இருப்பதினால் இங்கும் ஜனாதிபதியின் அதிகாரமே மேலோங்குவதற்கான வாய்ப்புக்கள் அதிகம் இருக்கின்றது.

இவ் விடயத்தில் மேற்கூறியவாறு ஜனாதிபதியின் கை மேலோங்கிய நிலையில் இருந்த போதும் கூட இதுவரை சட்டமும் ஒழுங்கும் அதிகார நடைமுறையில் உருவாக்கப்படவில்லை. அதாவது மாகாண பொலிஸ் பிரிவு உருவாக்கப்படவில்லை. மாகாணப் பொலிஸ் ஆணைக்குழுவும் உருவாக்கப்படவில்லை. எதிர்காலத்தில் உருவாக்கும் நோக்கும் அரசிற்கு இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. ஜனாதிபதி பொலிஸ் அதிகாரங்கள் மாகாண சபைகளுக்கு வழங்கப்படமாட்டாதென திட்டவட்டமாகவே தெரிவித்துள்ளார். சுவிஸ்லாந்தில் உள்ளூராட்சி அமைப்புக்களுக்கு கூட பொலிஸ் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வியும், கல்விச் சேவைகளையும் பொறுத்தவரை குறித்து ரைக்கப்பட்ட பாடசாலைகளைத் தவிர ஏனைய பாடசாலைகள் மாகாணசபைகளின் அதிகாரங்களாக இருக்கும் எனக் கூறப்பட்டது. ஆனால் குறித்துரைக்கப்பட்ட பாடசாலைகளுக்குள் தேசிய பாடசாலைகள் கொண்டுவரப்பட்டன. மாகாண சபையில் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பல பாடசாலைகள் தற்போது தேசிய பாடசாலைகளாக மாற்றப்பட்டுள்ளன. ஒரு பாடசாலையை தேசிய

பாடசாலையாக மாற்றும் அதிகாரமும் மத்தியரசிற்கு இருந்தது. அங்கவீன மாணவர்களுக்கான விசேட பாடசாலைகளும் மாகாணசபைகளின் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்படவில்லை.

இதைவிட ஆசிரிய கலாசாலைகள், தொழில்நுட்ப கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள் என்பன மத்தியரசிடமே இருக்கும் எனக் கூறப்பட்டது. இவை தொடர்பில் மாகாண சபைகளுக்கு எந்த அதிகாரங்களும் கிடையாது.

பொதுவாகப் சுயாட்சி அதிகாரங்களுக்குள் கல்வி அதிகாரங்கள் முழுமையாக வழங்கப்படுவதே வழக்கமானதாகும். கொள்கை நிலைப்பட்ட முடிவுகளை மட்டுமே சில நாடுகளில் மத்தியரசு தன் கையில் வைத்திருக்கின்றது. அதிலும் கூட நெகிழ்ச்சிப் போக்கே காணப்படுகின்றது. மாநிலங்களின் அடையாளம் சம்பந்தமான விடயங்கள். கல்வியதிகாரத்தில் உள்ளதினால், அது தொடர்பான கொள்கை வகுப்பில் மத்தியரசு பெரியளவிற்கு தலையிடுவதில்லை. ஆனால் 13 வது திருத்தத்தில் இவை காணப்படவில்லை. வழங்கப்பட்ட சிறியளவிலான கல்வி அதிகாரங்களையும் ஆளுநர் தன்வசமே வைத்திருக்கின்றார். கிழக்கு மாகாண கல்வியமைச்சர் ஒரு சிங்களவராக இருந்தபோதும் “இக் கல்வியமைச்சர் பதவி வகிப்பதை விட வயலில் வெள்ளாமை வெட்டப்போகலாம்” எனக் கூறியிருந்தார்.

காணி தொடர்பான அதிகாரங்களை பொறுத்தவரையில் அரசு காணிகள் மத்தியரசிற்கு உரித்தாதல் வேண்டும் என்றே யாப்பில் கூறப்பட்டது எனினும் காணிகளைப் பயன்படுத்தும் உரிமை மாகாண சபைகளுக்கு உரியது என்றும் கூறப்பட்டது. ஆனாலும் மத்தியரசின் கொள்கைகளுக்கேற்பவே மாகாண சபைகள் காணிகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டதுடன், மத்தியரசின் தேவைக்கேற்ற காணிகளை அது சவீகரித்துக் கொள்ளலாம் எனவும் கூறப்பட்டது.

விவசாயக் குடியேற்றங்கள் மத்தியரசின் கொள்கைக்கு ஏற்பவே உருவாக்கப்படும். ஆட்சேர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்கான கொள்கைகளையும் மத்தியரசே தீர்மானிக்கும். மாகாண சபைகள் நடைமுறைப் பணிகளையே மேற்கொள்ளும் எனக் கூறப்பட்டது. இது கொள்கை உருவாக்கம் என்ற பெயரில் மத்தியரசு காணி தொடர்பான அனைத்து அதிகாரங்களையும் பறித்துக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்கியுள்ளது. அரசு காணிகளின் பயன்பாடு தொடர்பாக தேசிய காணி ஆணைக்குழு முடிவெடுக்கும் எனக் கூறப்பட்டாலும் அவ் ஆணைக்குழுவிலும் மத்தியரசின் ஆதிக்கமே மேலோங்கியிருப்பதற்கான வாய்ப்பு உண்டு.

இவ்வாறு அரசு காணிகள் தொடர்பாக மத்தியரசின் ஆதிக்கம் மேலோங்கி இருந்த போதும், இதுவரை இவ் அதிகாரமும் நடைமுறைக்கு வரவில்லை. எதிர்காலத்தில் வரக்கூடிய அறிகுறிகளும் இல்லை. பேரினவாத சக்திகள் எதிர்க்கும் என்ற காரணத்தினால் அரசு இதனை உருவாக்க விரும்பவில்லை. திருக்கோணமலையில் காணிகளை வெளிநாட்டுக் கம்பனிகளுக்கு வழங்கிய போது கிழக்கு மாகாணசபையுடன் கலந்தாலோசிக்க வில்லை. கிழக்கு மாகாண காணியமைச்சர் தனக்குத் தெரியாமல் 25,000 ஏக்கர் காணிகள் வெளியாருக்கு வழங்கப்பட்டதாக தெரிவித்திருந்தார்.

காணி அதிகாரம் இல்லாமல் ஒரு தேசிய இனத்தினால் தனது பொருளாதார நடவடிக்கைகளை சீராக முன்னெடுக்க முடியாது. குடியேற்ற அபாயங்களிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளவும் முடியாது.

பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தில் (1957) காணி அதிகாரம் 13வது திருத்தத்தைவிட தெளிவாக இருந்தது எனக் கூறலாம். பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தில் பிரிவு 5 பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

விவசாயம், கூட்டுறவு, காணியும் காணி அபிவிருத்தியும், குடியேற்றம், கல்வி, சுகாதாரம், கைத்தொழில், மீன்பிடித்துறை, வீடமைப்பு, சமூகசேவை, மின்சாரம், தண்ணீர்த்திட்டங்கள், நெடுஞ்சாலைகள் ஆகியவை உள்ளடக்கிய குறிப்பிட்ட விடயங்கள் பிரதேச சபைகளின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. வேண்டிய அதிகார எல்லைகள் சட்டத் தினாலேயே வரையறுக்கப்படும்.

அதேவேளை பிரிவு 6 பின்வருமாறு கூறியது குடியேற்றத் திட்டங்களைப் பொறுத்தவரை தமது அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட காணிகள் வழங்கப்படவேண்டிய குடியேற்றவாசிகளைத் தெரிவு செய்வதும், அத்திட்டங்களில் வேலைக்கமர்த்தப்படும் ஆட்களைத் தெரிவு செய்வதும் பிரதேச சபைகளின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டதாக இருக்கும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தத்திலும் (1965) குடியேற்றம் சம்பந்தமான ஏற்பாடுகள் தெளிவாக இருந்தது எனக் கூறலாம். வட-கிழக்கு மாகாணங்களில் குடியேற்றங்களை மேற்கொள்ளும் போது அம் மாகாண மக்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படும் என்று கூறப்பட்டது. ஒப்பந்தத்தின் பிரிவு 4 பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

- ❖ வட-கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள காணிகள் அம் மாகாணங்களிலுள்ள காணியற்றவர்களுக்கே முதலில் வழங்கப்படுதல் வேண்டும்.
- ❖ இரண்டாவதாக வட - கிழக்கு மாகாணங்களில் வசிக்கும் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கே வழங்கப்படல் வேண்டும்.
- ❖ மூன்றாவதாக இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளிலுள்ள தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு முதலிடம் கொடுத்து ஏனையவர்களுக்கு வழங்கலாம்.

சுகாதாரத்தினைப் பொறுத்தவரை போதனா வைத்திய சாலைகளையும், விசேட நோக்கங்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட மருத்துவமனைகளையும் தவிர ஏனையவை மாகாண சபைகளின் அதிகாரங்களாக இருக்கும் என அரசியல் யாப்பில் கூறப்பட்டது. ஆனால் பின்னர் இவற்றில் பலவற்றினை மத்தியரசாங்கம் சுற்று நிரூபங்கள் மூலம் பறித்துள்ளது. இது தொடர்பாக நியதிச் சட்டம் ஒன்றில்லாதபடியினால் மாகாணசபையின் அதிகாரத்தில் இருந்த இரத்தினபுரி, கேகாலை வைத்தியசாலைகளை மத்தியரசு மீள்பெற்றது.

பெரு வீதிகளைப் பொறுத்தவரை தேசியப் பெருவழிகள், அதன் மீதான பாலங்கள் தவிர்ந்த ஏனையவை மாகாண சபைகளின் அதிகாரங்களாக இருக்கும் என கூறப்பட்டது. இதனடிப்படையில் வட - கிழக்கு மாகாணசபை நியதிச் சட்டத்தை இயற்ற முயன்ற போது அது தடுக்கப்பட்டது. பஸ் சேவைகளை நடத்துவது தொடர்பாகவும் கூட முயற்சி செய்த போது 1991 இல் 37ம் இலக்க சட்டத்தின்படி மாகாண சபைகள், உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் பஸ் சேவைகளை நடத்துவது தடை செய்யப்பட்டது.

வரி விதிப்புத் தொடர்பாக மாகாண சபை நிரலில் 36(1) தொடக்கம் 36(20) வரை மாகாண சபைகளின் வரிவிதிப்புப் பற்றிக் கூறுகின்றது. ஆனால் பாராளுமன்றம் எவ்வளவிற்கு மாகாண சபைகள் வரிவிதிக்கலாம் எனச் சட்டமியற்றிக் கொடுத்தல் வேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது ஆனால் நடைமுறையில் இதுவரை பாராளுமன்றம் அவ்வாறான எந்தச் சட்டத்தையும் இயற்றிக் கொடுக்கவில்லை.

நீதித்துறை அதிகாரப் பகிர்வுக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. மத்திய நீதித்துறையின் நீட்சியாகவே மாகாண நீதித்துறை காணப்பட்டது. மாகாண நீதித்துறைக்குப் பொறுப்பான மாகாண

மேல் நீதிமன்றம் பிரதம நீதியரசரின் பொறுப்பின் கீழேயே செயற்பட்டது. அதன் நீதிபதிகளும் மத்திய நீதித்துறையிலிருந்தே அனுப்பப்பட்டனர். மாகாண அரசியல் நிர்வாகத்திற்கும், மாகாண மேல் நீதிமன்றத்திற்கும் எந்தவித தொடர்பும் கிடையாது.

மொத்தத்தில் தமிழ் மக்கள் தமது சுய நிர்ணய உரிமையை குறைந்த மட்டத்திலாவது பேணக்கூடிய சுயாட்சி அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

13வது திருத்தம் தொடர்பாக கருத்துத் தெரிவித்த சிங்கள ஆய்வாளரான கலாநிதி ரொகான் எதிரிசிங்க, “13வது திருத்தம் பல அடிப்படைகள் குறைபாடுகளைக் கொண்டது. ஒரு பாதுகாப்பான திறமை மிக்க அதிகாரப் பகிர்வினை அது வழங்கவில்லை” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

கூட்டு அதிகாரம்

இனப் பிரச்சினைக்கு இலங்கை என்ற அதிகாரக் கட்டமைப்பிற்குள் தீர்வு ஒன்றினை உருவாக்க வேண்டுமானால் சுயாட்சி அதிகாரங்களுக்கான தளங்கள் இருப்பதோடு, கூட்டு அதிகாரத்திற்கான வலிமையான தளம் ஒன்றும் இருப்பதும் அவசியமாகும் ஆனால், 13வது திருத்தத்தில் அத்தளம் உருவாக்கப்படவில்லை. இதனால் மத்தியரசின் ஆட்சி செயற்பாட்டில் ஒரு சமூகமாக பங்குபற்றுவதற்கான வாய்ப்பு தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

பொதுவாக இரண்டாவது சபையொன்றினை உருவாக்கி தேசிய இனங்களுக்கு அதில் சமத்துவமான பங்கினை வழங்கி செயற்படுவதே நடைமுறையில் உள்ளது ஆனால் இத்தளம் உருவாக்கப்படாமல் மாகாணசபைகள் உருவாக்கப்பட்டமையினால் சிங்களப் பெரும்பான்மை ஆதிக்கம் கொண்ட பாராளுமன்றத்தின் கீழேயே மாகாண சபைகள் செயற்பட வேண்டிய நிலையேற்பட்டது.

மாகாண சபைகள் தொடர்பான பல அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றத் திடீமே வழங்கப்பட்டிருந்தன. பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் ஒரு தீர்மானத்தினை நிறைவேற்றி மாகாண சபைகளின் அதிகாரங்களை மத்தியரசின் அதிகாரங்களாக மாற்றிவிடக்கூடிய நிலையிருந்தது அல்லது அனைத்து மாகாண சபைகளினதும் சம்மதத்துடன் பாராளுமன்றத்தின் சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் மாற்றக் கூடிய நிலையிருந்தது.

சிங்கள மக்கள் 75 சதவீதம் வாழ்கின்ற ஒரு நாட்டில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையைப் பெறுவது கடினமான தல்ல. உண்மையில் இது விடயத்தில் தேசிய இனங்கள் தீர்மானிக்கக் கூடிய வகையில் ஒரு கட்டமைப்பு பொறிமுறை இருந்திருக்க வேண்டும். குறைந்த பட்சம் பாராளுமன்றத்திலுள்ள குறித்த தேசிய இனத்தின் பிரதிநிதிகளது சம்மதத்துடனாவது மாற்றங்களைச் செய்யலாம் என்ற ஏற்பாடுகளை உருவாக்கியிருக்கலாம்.

மத்திய நிர்வாகத்துறையைப் பொறுத்தவரை தமிழ் மக்களுக்கு எந்தவித பங்கும் இருக்கவில்லை. ஜனாதிபதியே மத்திய நிர்வாகத் துறைக்கும் பொறுப்பாக இருந்தார். அவருக்கு உதவியாக அவரின் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட அமைச்சரவை செயலாற்றியது. ஜனாதிபதியை தெரிவு செய்வதில் காத்திரமான பாத்திரம் தமிழ் மக்களுக்கு இருந்த போதும் ஜனாதிபதியாக வருபவர்கள் நடைமுறையில் அப் பாத்திரத்தைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. தமிழர் ஒருவர் ஜனாதிபதியாக வரக்கூடிய எந்தச் சூழலும் இலங்கையில் இல்லை.

அமைச்சரவை மட்டத்திலாவது, காத்திரமான பங்கினை திட்டவாட்டமான வகையில் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கியிருக்கலாம். ஆனால் அதுவும் நடைபெறவில்லை. ஜனாதிபதி தயவு

பண்ணினால் மட்டும் தமிழர்கள் அமைச்சர்களாக நியமிக்கப் படலாம். அவ்வாறு நியமிக்கப்படுபவர்கள் ஜனாதிபதிக்கு சார்பாக இருப்பாரே தவிர தமிழ் மக்களுக்கு சார்பாக இருப்பார் எனக் கூறிவிட முடியாது. நடைமுறையிலும் அதுவே நடந்தது. அமைச்சுக்கள் ஒதுக்கீடு செய்யும் போதும் கூட தமிழ் மக்களின் நலன்களைப் பேணக்கூடிய அமைச்சுகள் ஒதுக்கீடு செய்யப்படுவதில்லை.

அதிகாரப் பங்கீட்டுச் செயற்பாடு ஒரு நாட்டில் நடைமுறைப் படுத்தப்பட வேண்டுமானால் கூட்டும் பகிர்வும் என்ற தத்துவம் பின்பற்றப்பட வேண்டியது அவசியமானதாகும். இங்கு கூட்டுத் தத்துவம் என்பது விசேடமாக கூட்டு அதிகாரத்தினையே குறித்து நிற்கின்றது.

தேசிய இனங்களைப் பொறுத்தவரை கூட்டு அதிகாரம் பிரதானமாக இரு விடயங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு அவசியமானதாகும். அதில் முதலாவது பகிர்வு அதிகாரங்களைப் பாதுகாப்பதாகும். இரண்டாவது கூட்டு அதிகாரத்தில் சமத்துவமான பங்கினை பெற்றுக்கொள்வதாகும்.

பகிர்வு அதிகாரங்களை பாதுகாக்கக்கூடிய தரத்தில் கூட்டு அதிகாரம் இருக்க வேண்டுமானால் குறிப்பாக இரண்டு விடயங்களைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அதில் முதலாவது கூட்டு அதிகார அமைப்பு பகிர்வு அதிகாரங்களை பாதுகாக்கக் கூடிய வலிமை வாய்ந்தவையாக இருத்தல் வேண்டும். இதற்கு இரண்டாவது சபையொன்றும் அதற்கு வலிமையான அதிகாரங்களும் இருப்பது அவசியமானதாகும். பகிர்வு அதிகாரங்களைப் பொறுத்தவரை முக்கியமான பாதுகாப்புப் பிரச்சினையாக மத்திய அரசு அவ் அதிகாரங்களைப் பறிப்பது இருப்பதால் அதனைத் தடுக்கக்கூடிய வலிமையான அதிகாரங்கள் அதற்கு அவசியமாகின்றது. ஒரு அமைப்பு என்ற வகையில் வீட்டோ

அதிகாரம் இருக்கும் போதே இது சாத்தியமானதாகும். அமெரிக்க
செனற்சபை இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும்.

இரண்டாவது விடயம் இரண்டாவது சபையில் தேசிய
இனங்கள் சமத்துவமான பங்கினைப் பெற்றுக் கொள்ளக்
கூடியவாறு பகிர்வு அதிகார அலகுகளை உருவாக்குவதாகும்.
தேசிய இனங்களின் பிரதேசங்களைக் கருத்தில் கொண்டு பகிர்வு
அதிகார அலகுகளை உருவாக்கும் போதே இது சாத்தியமான
தாகவிருக்கும்.

ஆனால் மாகாண சபை முறையில் இவ்விரண்டு
விடயங்களுமே கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை. இங்கு தேசிய
இனங்கள் சமத்துவமாக மத்திய அதிகாரத்தில் பங்கேற்கும்
வகையில் இரண்டாவது சபையொன்று உருவாக்கப்படவில்லை
மாறாக மத்திய சட்டவாக்க அதிகாரப்பீடமாக சிங்கள சமூகத்தினை
பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட பாராளுமன்றமே திகழ்ந்திருந்தது.
இப் பாராளுமன்றத்திற்கான உறுப்பினர்கள் தேர்தல் மாவட்டங்கள்
தோறும் நடைபெறுகின்ற விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ தேர்தல்
முறையின்படியே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். மாகாண அலகுகளின்
பிரதிநிதிகளாக அவர்கள் இருக்கவில்லை.

இரண்டாவது பகிர்வு அதிகார அலகுகளை உருவாக்கும்
போது அவை தேசிய இனங்களின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட
வில்லை. மாறாக ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களினால் பிரிக்கப்பட்ட
மாகாணங்களே பகிர்வு அதிகார அலகுகளாக இருந்தன. வடக்கு
கிழக்கு மாகாணங்கள் தற்காலிகமாக இணைக்கப்பட்ட போதும்
பின்னர் அவை பிரிக்கப்பட்டன.

இந்த மாகாணங்களில் வடக்கு மாகாணத்தில் மட்டுமே
தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ளனர். கிழக்கு மாகாணத்
தில் தமிழ் பேசும் தமிழ், முஸ்லீம் மக்களே பெரும்பான்மையாக

உள்ளனர். ஏனைய ஏழு மாகாணங்களிலும் சிங்கள மக்களே பெரும்பான்மையாக உள்ளனர். இதனால் மாகாணசபை முறையில் சிங்கள மாகாணங்களே அதிகமாக இருக்கின்ற நிலை தோற்றம் பெற்றது. தேசிய இனங்களின் பிரதேசங்களை அதிகார அலகுகளாக கொண்டிருப்பின் சிங்கள மக்கள், தமிழ் மக்கள், முஸ்லீம் மக்கள், மலையக மக்கள் என்கின்ற பிரிவினருக்கும் தனியே அதிகார அலகுகள் உருவாகியிருக்கும். தேசிய இனங்களுக்கிடையே இதன் காரணமாக சமத்துவ நிலையும் உருவாகி இருக்கும்.

இரண்டாவது கூட்டு அதிகாரத்தில் சமத்துவமான பங்கினை தேசிய இனங்களுக்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதாகும். குறைந்தபட்சம் தேசிய இனங்களோடு தொடர்புடைய இரு விடயங்களில் காத்திரமான பங்கு அவசியமானதாகும்.

இதில் முதலாவது தேசிய இனங்களுடன் தொடர்புடைய சட்டங்கள், தீர்மானங்கள் என வரும்பொழுது மறுப்பாணை அதிகாரம் தேசிய இனங்களின் பிரதிநிதிகளுக்கு இருக்க வேண்டும். இதனையே இரட்டை வாக்குரிமை என அழைக்கப் படுகின்றது.

தற்பொழுது நடைமுறையில் இருக்கும் அரசியல் யாப்பில் இதற்கான ஏற்பாடுகள் ஏதும் இல்லை. சாதாரண சட்டங்கள், தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு சாதாரணமான பெரும்பான்மையே போதுமானதாகவுள்ளது. 75 வீதத்திற்கு மேல் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான சாதாரண சட்டங்கள், தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவது சிங்கள சமூகத்திற்கு ஒன்றும் கடினமானதல்ல. மாதந்தோறும் நிறைவேற்றப்படுகின்ற தமிழருக்கு எதிரான அவசரகாலச் சட்டம் இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும். இச்சட்டம்

நிறைவேற்றப்படும் போது தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளுக்கு இதனை எதிர்த்து வாக்களிப்பது தவிர வேறு எதுவும் செய்ய முடிவதில்லை. எதிராகக் கிடைக்கின்ற வாக்குகள் மிகச் சிறியளவாக இருப்பதனால் எதையும் செய்ய முடிவதில்லை. தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளுக்கு வீட்டோ அதிகாரம் இருந்திருப்பின் அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்த முடிந்திருக்கும்.

அரசியல் யாப்புத் திருத்தங்களைப் பொறுத்தவரை சில திருத்தங்களுக்கு மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையும், வேறு சில வகையான திருத்தங்களுக்கு மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அவசியமானது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இனப்பிரச்சினையுடன் தொடர்புடைய இலங்கை ஓர் ஒற்றையாட்சி நாடு, பௌத்த மதம் முதன்மை மதம், தேசியக் கொடி, தேசிய கீதம் போன்ற ஏற்பாடுகளில் மாற்றங்களைச் செய்வதாயின் அவற்றிற்கு மக்கள் தீர்ப்பு அவசியமானதாகும். மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையைப் பெறுவதே கடினமாக இருக்கும் போது மக்கள் தீர்ப்பில் வெற்றி கொள்வது என்பது கற்பனையில் கூட நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்றாகும். இவற்றிற்கான அரசியல் கலாசாரம் தென்னிலங்கையில் அறவே கிடையாது.

எனவே அரசியல் யாப்புத் திருத்தச் செயற்பாட்டினை பொறுத்தவரை தமிழ் மக்கள் சமூகமாக பங்குபற்றுவதற்கு எந்த வாய்ப்பும் இங்கு வழங்கப்படவில்லை. மறுபக்கத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக திருத்தங்களைக் கொண்டு வருவதற்கு மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையே போதுமானதாக உள்ளது. ஏற்கனவே ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா காலத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான அரசியல் யாப்பிற்கான வெது திருத்தம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றப்பட்டது. அக்காலத்தில் பாராளுமன்றத்திலிருந்த உறுப்பினர்கள் தேர்தல்

தொகுதி மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களாக இருந்த படியினால் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை கிடைத்திருந்தது என இதற்கு நியாயம் கூறலாம். ஆனால் அன்றைய வாக்களிப்பில் இரு பிரதான கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆதரவாக வாக்களித்திருந்தனர் என்பதனை நாம் அவதானிக்கத் தவறக் கூடாது.

இலங்கையின் அரச இயந்திரம் என்பது சிங்கள அரச இயந்திரமாகவேயுள்ளது. நீதித்துறையும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. நீதித்துறையின் பல தீர்ப்புக்கள் சிங்கள மேலாதிக்கக் கருத்துக்களை நிரூபிப்பதாகவே அமைந்துள்ளன. சுனாமி பொதுக் கட்டமைப்பிற்கு எதிரான தீர்ப்பு, வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பிற்கு எதிரான தீர்ப்பு! பத்திரிகையாளர் திசநாயகத்திற்கு வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பு போன்றவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம். வடகிழக்கு இணைப்புக்கு எதிரான தீர்ப்பில் முன்னாள் பிரதம நீதியரசர் சரத் என்சில்வா சிங்கள மரபுரிமைப் படியே அத்தீர்ப்பை வழங்கியதாகக் குறிப்பிட்டார். (இது பற்றி முன்னரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது). திசநாயகத்திற்கு பேனாவைப் பயன்படுத்தியமைக்காக 20 வருடச் சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

இலங்கையின் சட்ட ஏற்பாடுகளிலும், அது தொடர்பான நீதித் துறையின் நடவடிக்கைகளிலும், நம்பகத்தன்மை பிரஜாவுரிமை சட்டத்துடனேயே தமிழ் மக்களுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது. இதனால் இலங்கையின் சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை மட்டுமல்ல நீதித்துறையிலும் தமிழ் மக்களுக்கு எவ்வித நம்பிக்கையும் கிடையாது.

இந்நிலையில் நீதித்துறையைப் பொறுத்தவரை பகிர்வு அதிகாரத்திலும் கூட்டு அதிகாரத்திலும் காத்திரமான பங்கு தமிழ் மக்களுக்கு அவசியமாகின்றது. முன்னர் குறிப்பிட்டது போல மத்திய அரசின் நீதிமன்றங்கள், மாநில அரசின் நீதிமன்றங்கள் என வகைப்பாடு செய்யும் போதே பகிர்வு அதிகாரங்களில் காத்திரமான

பங்கினைப் பெற்றுக்கொள்ளமுடியும். அமெரிக்காவில் இவ்வாறு வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான வழக்குகளை விசாரணை செய்யும் அதிகாரம் மத்திய - அரசின் நீதிமன்றங்களுக்கு மட்டுமல்ல - மாநில அரசின் நீதிமன்றங்களிற்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் தமிழ் நீதிபதிகள் கடமையாற்றுகின்றனரே அவர்கள் சரியான நீதியினை வழங்கமாட்டார்களா? என்ற கேள்வியும் எழலாம். நீதித்துறை சுதந்திரம் பற்றி பெரியளவிற்கு கூறப்பட்ட போதும் இலங்கை நீதித்துறை அமைப்பில் தமிழ் நீதிபதிகளுக்கு சுதந்திரமான அதிகாரங்கள் எதுவும் கிடையாது. பிரதம நீதியரசரின் கட்டளைகளை தலைமேற் கொண்டு செயற்படுவதனை விட வேறு சுயாதீன இயக்கம் அவர்களுக்கு கிடையாது. நடைமுறையில் இருக்கின்ற சட்டங்களும், நீதியான தீர்ப்பினை வழங்குவதற்கு ஏற்றதாக இல்லை. தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் ஆயுதப் படைகளினால் முற்றுகையிடப்பட்ட நிலையில் அங்கு நிலவுகின்ற இராணுவ நிர்வாகத்தினை மீறி அவர்களினால் எதுவும் செய்ய முடியாது.

இதைவிட உயர்நிலை நீதிமன்றங்களில் மேன்முறையீட்டு நீதி மன்றமும், உயர் நீதிமன்றமும் கொழும்பிலேயே உள்ளது. முக்கியமான வழக்கின் மேன் முறையீடுகள் இங்கேதான் விசாரிக்கப்படுகின்றன. பல வழக்குகளில் மேன்முறையீட்டின் போது முன்னைய தீர்ப்புக்களையே சிங்கள சமூகத்திற்கு சார்பாக இவை மாற்றிவிடுகின்றன. பண்டாரவளை பிந்துனுவல புனர்வாழ்வு முகாம் கொலை வழக்கு இதற்கு சிறந்த உதாரணமாகும். மேன்முறையீட்டின் போது குற்றவாளிகளுக்கான மரண தண்டனைகள் நீக்கப்பட்டு குற்றவாளிகள் விடுதலை செய்யப்பட்டிருந்தனர்.

அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமான வழக்குகள் அண்மைக்காலமாக தமிழ் மக்களுடன் அதிகம் தொடர்புடையவை. இது தொடர்பான அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மட்டுமே உண்டு. பல சந்தர்ப்பங்களில் உயர் நீதிமன்றம் தமிழ் மக்களுக்கு சார்பான தீர்ப்புக்களை வழங்கவில்லை. சம்பூர் விவகாரம் இதற்கு நல்ல உதாரணம்.

எனவே பகிர்வு அதிகாரங்களுக்குள் நீதித்துறையும் அடங்கும் போதே தமிழ் மக்களினால் தமது பிரதேச மட்பங்களில் உண்மையான நீதியினைப் பெற்றக்கொள்ள முடியும்.

பகிர்வு அதிகாரத்திற்கு அப்பால் கூட்டு அதிகாரத்திலும் நீதித்துறை தொடர்பாக காத்திரமான பங்கு தமிழ் மக்களுக்கு தேவையாக உள்ளது. அரசியல் யாப்பு தொடர்பான முக்கிய விடயங்களை கூட்டு அதிகார பீடமான மத்தியரசின் நீதித்துறையே கவனிப்பதால் இப்பங்கு தேவையாகவுள்ளது. நீதித்துறையின் அமைப்பு, நீதித்துறையின் அதிகாரங்கள் ஆகிய இரண்டிலும் இப்பங்கு தேவையானதாகும்.

அமைப்பினைப் பொறுத்தவரை சமத்துவமான பங்கு அல்லது குறைந்த பட்சம் விகிதாசாரப் பங்காவது தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கப்படல் வேண்டும். சுவிட்சர்லாந்து நீதித்துறையில் இவ்வாறான பங்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

நீதித்துறையின் அதிகாரங்களைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் மக்கள் தொடர்பான விடயங்களில் தமிழ் நீதிபதிகளே அவற்றை விசாரணை செய்யக்கூடிய வகையில் பங்கு இருத்தல் வேண்டும். தனிப்பட்ட விவகாரங்களை எவரும் விசாரணை செய்யலாம். ஆனால் தமிழ் மக்களின் அரசியல் அபிலாசைகளுடன் தொடர்புடைய விடயங்களில் தமிழ் நீதிபதிகளே அவற்றை விசாரணை செய்ய வேண்டும்.

நீதிவழங்கும் நடவடிக்கைகளில் முக்கியமான விடயம் நீதி வழங்கப்படுவது மட்டுமல்ல அது உண்மையான நீதியாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதாகும். பேரினவாத கருத்துநிலை ஆதிக்கமுள்ள சிங்கள நீதிபதிகளினால் ஒருபோதும் உண்மையான நீதியை வழங்க முடியாது. பக்கச் சார்பு வெளிப்படையாக தெரியக்கூடிய வகையில் வழங்கப்படும் நீதியை எவ்வாறு தான் தமிழ் மக்களினால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்.

நீதித்துறையைப் பொறுத்தவரையில் 13வது திருத்தத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு பகிர்வு அதிகாரமும் கிடையாது. கூட்டு அதிகாரமும் கிடையாது.

சுயாட்சி அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பு

பெரும் பான்மை இனத்தின் ஆதிக்கமுள்ள ஆட்சி யமைப்பில் தேசிய இனங்களுக்கு வழங்கப்படும் அதிகாரங்கள், உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது இன்று உலக நீதியாகவே பெரும் பிரச்சினையாகவுள்ளது. பாதுகாக்கும் பொறுப்பினை பெரும்பான்மை இனத்தின் கைகளில் வழங்க முடியாது. அவ்வாறு வழங்கப்பட்டால் அவை இயல்பாகவே துஸ்பிரயோகத்திற்குள்ளாக்கப்படும்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை சட்ட, நிர்வாக , நீதி நிறுவனங்கள் ஆகிய மூன்றும் இவ் விடயத்தில் துஷ்பிரயோகங்களை மேற்கொண்டே வந்திருக்கின்றன. சட்ட நிறுவனங்கள் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான சட்டங்களை இயற்றுவதற்கும், ஏற்கெனவே வழங்கப்பட்ட சட்ட ஏற்பாடுகளையும், உரிமைகளையும் நீக்குவதற்கும் என்றுமே பின்னின்றதில்லை. தனிச் சிங்களச் சட்டம், பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம், வெது திருத்தச் சட்டம், மாதந்தோறும் இயற்றப்படுகின்ற அவசரகாலச் சட்டம் எனப் பலவற்றினை இவ்வாறு நிறைவேற்றியிருந்தது. அதேவேளை 29வது பிரிவு

போன்ற தமிழ் மக்களுக்கு சார்பான சட்ட ஏற்பாடுகளை நீக்கியும் இருக்கின்றது.

நிர்வாக நிறுவனங்கள் தமிழ் மக்களுக்கு சார்பான தீர்மானங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதில்லை. தமிழ் மொழி அரசு கரும மொழி விடயமும், 13வது திருத்தமும் இதற்கு நல்ல உதாரணங்களாகும். அதேவேளை சட்ட ஏற்பாடுகளில் சிங்கள மக்களுக்கு சார்பாக இருக்கின்ற விடயங்களை நிறைவேற்றி பின்நிற்பதுமில்லை. அரசு கருமமொழிச் சட்டத்தினை சிங்கள குடியேற்றங்களுள் பிரதேசங்களில் உடனடியாகவே பிரயோகித்தமை இதற்கு நல்ல சான்றாகும். ஆனால் மலையகம் உட்பட தென்னிலங்கையில் அதனைப் பிரயோகிப்பதில் அக்கறை காட்டவில்லை.

அதே வேளை சுற்றுநிர்வாகங்களின் மூலம் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் மற்றும் உரிமைகளை மீள்பெற்றுக் கொள்வதற்கும் தயங்குவதில்லை. 13வது திருத்தத்தின் கீழ் வழங்கப்பட்ட இவ்வாறான பல அதிகாரங்கள் திரும்பப் பெறப்பட்டுள்ளன.

நீதித்துறையிலும் முன்னர் குறிப்பிட்டது போல இலங்கை நீதிமன்றங்கள் ஒருபோதும் தமிழ் மக்களுக்கு சார்பாக தீர்ப்புக்களை வழங்கியதில்லை.

எனவே தமிழ் மக்களுக்கான அதிகாரங்கள் உரிமைகளுக்கான பாதுகாப்பை சிங்கள ஆதிக்க நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக்க முடியாது. அதனை தமிழ் மக்களிடமே ஒப்படைத்தல் வேண்டும் அல்லது தமிழ் மக்களுக்கு வீட்போ அதிகாரமுள்ள கூட்டு நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்.

13வது திருத்தத்தில் இத்தகைய ஏற்பாடுகள் எதுவுமில்லை. அங்கு பகிர்வு அதிகாரங்களே எதுவுமில்லாமல் இருக்கும் போது கூட்டு அதிகாரத்தையோ கூட்டு அதிகாரத்தளத்தில் பகிர்வு அதிகாரங்களிற்கான பாதுகாப்பைப் பற்றியோ நாம் நினைத்தே பார்க்க முடியாது. பாதுகாப்புத் தளங்கள், அரசியல் யாப்பினைத் திருத்துவதில் பங்கு, கூட்டு அதிகாரத்தளத்தில் சுயாதீனமான பங்கு என்பவற்றிலேயே தங்கியுள்ளன. 13வது திருத்தத்தில் இவை எதுவுமே இல்லை.

13 வது திருத்தத்தை அரசியல் தீர்வின் ஆரம்பப் புள்ளியாக கொள்ளலாமா?

இன அழிப்பிலிருந்து பாதுகாப்பதற்கான அடிப்படைக் கருக்கள் இருந்தால் கூட 13வது திருத்தத்தை அரசியல் ஆரம்பப் புள்ளியாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் அவ்வாறான விடயங்கள் எதுவுமில்லை. ஆரம்பத்தில் இருந்த 13வது திருத்தம் கூட தற்போது இல்லை. திட்டமிட்டு கோறையாக்கப்பட்ட வடிவமே உள்ளது. எனவே இதனை ஆரம்பப் புள்ளியாகக் கூட கொள்ள முடியாது.

இதனை ஆரம்ப புள்ளியாகவாவது கொள்ள வேண்டுமானால் 13வது திருத்தத்திற்கு வலுவான புதிய திருத்தங்கள் அவசியமாகும். பல விடயங்களில் இத்திருத்தம் தேவையாக உள்ளது.

அதில் முதலாவது தாயக ஒருமைப்பாட்டைக் குறிக்கும் வகையில் வடக்கு-கிழக்கு இணைந்த அதிகார அலகாகும். இது நிரந்தரமானதாக இருக்க வேண்டும். முஸ்லீம்களின் தனி அதிகார அலகு கோரிக் கையையும் பரிசீலிக்கலாம். முஸ்லீம்கள் சம்மதிக்கவில்லையாயின் வடக்கு - கிழக்கிலுள்ள தமிழ்ப் பிரதேசங்களை நிலத்தொடர்ச்சியற்ற வகையிலாவது இணைத்து வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பினை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்.

இரண்டாவது இலங்கை ஒற்றையாட்சி அரசு என்ற அரசியல் யாப்பின் 2ம் உறுப்புரை இலங்கை ஒன்றியக் குடியரசு என மாற்றப்படுதல் வேண்டும்.

மூன்றாவது பாராளுமன்றம் தனது சட்டவாக்க அதிகாரத்தை துறத்தலோ பராதீனப்படுத்துதலோ ஆகாது என்ற அரசியல் யாப்பின் 76வது உறுப்புரை நீக்கப்படுதல் வேண்டும்.

நான்காவது ஒத்தியங்கு பட்டியல் நீக்கப்பட்டு அதன் அதிகாரங்கள் அனைத்தும் மாகாணசபை நிரலுக்குள் கொண்டுவரப்படல் வேண்டும்.

ஐந்தாவது மாகாணசபை நியதிச் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு தடையாக உள்ள ஆளுநர் சட்டமா அதிபர் உயர்நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் அதிகாரங்கள் அகற்றப்பட வேண்டும்.

ஆறாவது ஆளுநரின் அதிகாரங்கள் நீக்கப்பட்டு அவை அனைத்தும் மாகாண முதலமைச்சரை தலைவராகக் கொண்ட அமைச்சரவையிடம் வழங்கப்படல் வேண்டும். ஆளுநர் பெயரளவு நிர்வாகியாக மாற்றப்படல் வேண்டும்.

ஏழாவது கூட்டு அதிகாரத்தில் ஒரு தேசமாக தமிழ் மக்கள் பங்குபற்றுவதற்குரிய பொறிமுறை உருவாக்கப்படல் வேண்டும்.

எட்டாவது சுயாட்சி அதிகாரங்கள் மீள்பற்றிக்கப்படாத வகையில் வலுவான யாப்பு பொறிமுறை உருவாக்கப்படல் வேண்டும்.

ஒன்பதாவது நீதித்துறையும் அதிகாரப் பங்கீட்டிற்கு உள்ளாக்கப்படுதல் வேண்டும். மாகாண நீதித்துறை உருவாக்கப்பட்டு அதற்கு மாகாண நீதி அதிகாரங்கள் வழங்கப்படல் வேண்டும்.

பத்தாவது மேற்கூறிய விவகாரங்கள் தொடர்பாக சிங்கள தேசத்திற்கும் தமிழ்த்தேசத்திற்குமிடையே சமூக ஒப்பந்தம் ஒன்று கைச்சாத்திடல் வேண்டும்.

இந்தத் திருத்தங்களின் பின்னர் 13 வது திருத்தத்தை அரசியல் தீர்வின் ஆரம்பப்புள்ளியாகக் கொள்வது பற்றி யோசிக்கலாம்.

குதுவரை வெளிவந்த நூல்கள்

1. நல்லிணக்க பொறிமுறைகள் தொடர்பான கலந்தாலோசனைச் செயலணியின் அறிக்கையும் தமிழ் மக்களும். -
சி.அ.யோதிலிங்கம்
2. இந்தியாவும் தமிழ் மக்களும். - சி.அ.யோதிலிங்கம்
3. நினைவு கூர்தல் - 2017 - நிலாந்தன்
4. "தமிழ் அரசியலின் இலக்கும் வழிவரைபடமும்" சி.அ.யோதிலிங்கம்
5. மோடியின் இலங்கைப் பயணமும் மலையகமும்.
சி.அ.யோதிலிங்கம்
6. இந்து சமுத்திரமும் சீனாவும். - கலாநிதி.கே.ரீ.கணேசலிங்கம்
7. வட - கிழக்கு இணைப்பும் முஸ்லீம் மக்களும். சி.அ.யோதிலிங்கம்
8. இனப்பிரச்சினைத் தீர்வில் சர்வதேச அனுபவங்கள். -
சி.அ.யோதிலிங்கம்
9. ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாறு - 1883 தொடக்கம் 1968 வரை
(சுருக்க குறிப்புக்கள்) பாகம் - 01 - சி.அ.யோதிலிங்கம்
10. வட கொரியாவும் சர்வதேச அரசியலும்
கலாநிதி. கே.ரீ. கணேசலிங்கம்
11. இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தமும் தமிழ் மக்களும். சி.அ.யோதிலிங்கம்
12. மலையக மக்களின் அடையாளம் எது? - சி.அ.யோதிலிங்கம்
13. ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாற்றின் வளர்ச்சிக்கட்டங்கள் -
சி.அ.யோதிலிங்கம்
14. 2009 இற்குப் பின்னரான தமிழ் இராஜதந்திரம் - நிலாந்தன்
15. தமிழ்த் தேசியம்! நெருக்கடிகளும், வாய்ப்புக்களும்
சி.அ.யோதிலிங்கம்
16. கன்னியாவைப் பாதுகாப்போம் - சி.த. காண்டீபன்,
சி.கமலகாந்தன், சி.அ.யோதிலிங்கம்
17. இளைய தலைமுறைகளுக்கு ஞாபகங்களை கடத்துங்கள்
- நிலாந்தன்

- 8.மலையக அரஸியல் வரலாற்று வளர்ச்சியும் முன்நகர்த்த வேண்டிய பணிகளும் - சி. அ. யோதிலிங்கம்
19. புதிய அரஸியல் கலாச்சாரமே இன்றைய தேவை - சி. அ. யோதிலிங்கம்
20. தமிழ்மொழி புறக்கணிப்புக்கு வயது - 64 - சி. அ. யோதிலிங்கம்
21. கிழக்கு! தமிழ்த் தேசிய அரஸியலிலிருந்து விலகிச் செல்கிறதா? - சி. அ. யோதிலிங்கம்
22. இனப்பிரச்சனை என்றால் என்ன? - சி. அ. யோதிலிங்கம்
23. தமிழகமும் ஈழத்தமிழரும் - சி. அ. யோதிலிங்கம்
24. இரண்டாவது குடியரசு யாப்பும் (1978) தமிழ் மக்களும் - சி. அ. யோதிலிங்கம்
25. தமிழ் தேசிய அரஸியலும் புலம்பெயர் மக்களும் - சி. அ. யோதிலிங்கம்
26. தமிழர் தாயகத்தின் கூட்டிருப்பைச் சிதைக்கும் திருகோணமலைக் குடியேற்றங்கள். - சி. அ. யோதிலிங்கம்
27. தமிழ்த் தேசிய அரஸியல் பேரியக்கமே! இன்று அவசியம். - சி. அ. யோதிலிங்கம்
28. தொடர்கதையாகும் ஆக்கிரமிப்புக்கள் - ஆர். ராம்

விலை - ரூபா 100.00